

Arrest

nr. 100 864 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 mei 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 december 2009 een beslissing waarbij verzoeker de subsidiaire bescherming werd toegekend.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen riep verzoeker via een aangetekend schrijven van 28 september 2012 opnieuw op voor een gehoor op 15 oktober 2012 omwille van een nieuw element.

1.4. Op 24 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te hebben, een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn van Faïda, gelegen in de provincie Ninewa (Centraal-Irak). Tijdens het gehoor van 13/08/2009 verklaarde u wat volgt:

Na de val van het Saddam Hussein regime sloot uw broer zich aan bij de Nationale Garde. Hij had de graad van luitenant. Op 30/05/2006 werd uw broer tijdens een inval beschoten door drie van zijn ondergeschikten. Hij raakte zwaar gewond en werd overgebracht naar het ziekenhuis. Toen u hem bezocht, gaf hij u drie namen van de personen die op hem hadden geschoten. De volgende dag overleed uw broer aan zijn verwondingen. Kort nadien werd u aangesproken door een overste van uw broer. U vertelde hem wat u van uw broer had gehoord. Ongeveer twee maanden na zijn dood werd een onderzoek ingesteld naar de omstandigheden van zijn overlijden. U legde officieel klacht neer en de drie mannen in kwestie werden gearresteerd. Zij zouden berecht worden voor een militaire rechtbank. In januari 2008 kwamen de familieleden van de beschuldigten bij u thuis en vroegen u om uw verklaringen in te trekken. Toen u dit voorval meldde bij de bevoegde majoor, kreeg u te horen dat het leger of de politie u op geen enkele manier bescherming kon bieden bij mogelijke wraakacties indien u zou getuigen voor de rechtbank. Hij stelde echter wel dat u bij het intrekken van uw verklaringen juridisch zou vervolgd worden, omdat de beklaagden reeds meer dan een jaar in voorhechtenis hadden gezeten en zij zonder uw getuigenis niet konden veroordeeld worden. De zaak zou immers voor de militaire rechtbank komen op 30/05/2008, exact twee jaar na de moordpoging op uw broer. Omdat u in deze situatie niet wist wat te doen en schrik had voor mogelijke wraakacties, besloot u Irak te ontvluchten. Op 18/03/2008 vluchtte u uit Irak. Via Griekenland bereikte u op 5/05/2008 op illegale wijze België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvroeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel.

Het Commissariaat-generaal oordeelde op 18/12/2009 dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was, reden waarom u de vluchtelingenstatus niet kreeg. Het Commissariaat-generaal kende u omwille van de situatie van onveiligheid in Centraal-Irak wel de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Op 27/09/2010 werd u door de rechtbank van eerste Aanleg te Dendermonde veroordeeld wegens feiten van foltering en opzettelijke verwondingen of slagen. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar.

Dit element heeft ertoe geleid dat u op 15/10/2012 door het Commissariaat-generaal werd uitgenodigd voor een nieuw gehoor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 18/12/2009 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van de rechtbank van 1ste Aanleg van 27/09/2010. Dit vonnis toont aan dat u omwille van feiten van opzettelijke verwondingen of slagen en foltering tot een gevangenisstraf van twee jaar werd veroordeeld.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier feiten van foltering en opzettelijke verwondingen of slagen betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, §5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielrelaas bedrieglijk is, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees als zou uw leven bij een terugkeer naar Irak in gevaar zijn. De bedrieglijkheid van uw relaas blijkt nogmaals tijdens het gehoor van 15/10/2012. Tijdens het gehoor van 13/08/2009 stelde u dat de drie moordenaars van uw broer werden gearresteerd en eind mei 2008 berecht zouden worden door een militaire rechtbank (CGVS, 13/08/2009, p.10). Heden kan u zich niet herinneren dat deze mannen überhaupt werden opgepakt (CGVS, 15/10/2012, p.3). U zegt ook dat deze personen, over wie u niet veel informatie heeft omdat u naar eigen zeggen alles bent vergeten, allen van Arabische origine zijn (CGVS, 15/10/2012, p.2) terwijl u eerder verklaarde dat u enkel van S.(...) wist dat hij Arabisch is (CGVS, 13/08/2009, p.10). Dit alles is zeer opmerkelijk. Bovendien blijkt dat u de volledige naam van de moordenaars van uw broer, wiens families u beweerde

te vrezen, niet eens kent (CGVS, 15/10/2012, p.2). Dit bevestigt nogmaals dat aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Dat u bij een terugkeer naar Irak het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is dan ook niet aannemelijk.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde uit Faïda in Centraal-Irak afkomstig te zijn, reden waarom het Commissariaat-generaal u op 18/12/2009 de subsidiaire bescherming heeft toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Faïda in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Faïda te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. Met uitzondering van de maand maart 2012, toen er in Ninewa één zware aanslag werd gepleegd, blijft de provincie Ninewa relatief goed gespaard van grootschalige aanslagen. Van april 2012 tot op heden was de situatie er niet uitzonderlijk en bleven grootschalige aanslagen uit. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk" dd. 31 juli 2012).

In Ninewa is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat het artikel 3 van het EVRM een terugkeer of verwijderingsmaatregel naar Irak niet in de weg staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt blijkens de titel van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet. Na enkele theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht stelt verzoeker dat de commissaris-generaal de feitelijke gegevens moet vermelden waarom hij meent *“één van de criteria in artikel 7 te kunne(n) invoeren”*. Volgens verzoeker is de motivering niet afdoende, gezien het ontbreken van de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Verzoeker wijst erop dat het onjuist is dat Centraal-Irak veilig is, zoals de commissaris-generaal stelt omdat dit wordt tegengesproken door actuele rapporten, zeker nu de Amerikaanse troepen weg zijn uit Irak. De veiligheidssituatie, zo vervolgt verzoeker, is problematisch en aanslagen worden nog gepleegd. In de beslissing wordt enkel de algemene situatie in Irak geschetst, maar wordt geen rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker. Verzoeker stelt tenslotte dat het aannemelijk is dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt bij een terugkeer naar Irak zodat de aangevoerde bepalingen geschonden zijn.

3.2. Vooraf stipt de Raad aan dat de redenen die aanleiding geven tot de weigering van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker opgenomen waren in de beslissing van de commissaris-generaal van 17 december 2009 (zie punt 2.1). Aangezien verzoeker thans geen elementen aanvoert die de overwegingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas in een ander daglicht plaatsen, beaamt de Raad deze motieven en maakt hij deze tot de zijne.

3.3. Het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de vermeldingen die dienen te worden aangebracht op een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat en enkel de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus behelst, waardoor de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet niet op dienstige wijze kan worden aangevoerd.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad merkt op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om de bedoelde nuttigheidsafweging te maken zodat aan de vereisten van de formele motiveringsplicht is voldaan.

3.5. Waar verzoeker stelt dat de feitelijke en de juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken, kan hij geenszins worden bijgetreden. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld dat

de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet overgaat tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de vaststelling dat verzoeker op grond van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet moest worden uitgesloten. Verzoeker werd namelijk op 29 september 2010 door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van twee jaar veroordeeld omwille van foltering en opzettelijke slagen en verwondingen.

3.6. Voor zover verzoeker in zijn middel kritiek levert op het advies dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verstrekt op grond van artikel 49/2, §5 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de blote bewering van verzoeker dat de veiligheidssituatie in Irak problematisch is sedert het vertrek van de Amerikaanse troepen niet volstaat om het besluit van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. Dit besluit is immers gestoeld op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, SRB, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak, Ninewa/Kirkuk, 31 juli 2012) waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Ninewa geen situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en er bijgevolg evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Degene die, zoals verzoeker, aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd verdragsartikel (RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)). Aangezien verzoeker zelf geen enkel objectief element aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat hij persoonlijk zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, kan hij niet worden gevolgd waar hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie.

3.7. Uit het geheel van bovenvermelde elementen kon de commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de intrekking van de subsidiaire bescherming. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verder wordt de intrekking van de subsidiaire bescherming te dezen bevestigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN